

KAMPEN

Klubbtidning för SOK Viljan
Oskarshamn

Nummer 1
2004

Viljan firade 60 år

med pompa och ståt

Kampenredaktionens motto: "En Kampen utan Jossan på framsidan är ingen riktig Kampen.."

Äntligen är orienteringssäsongen igång igen. Visst är det kul att orientera. Mitt stora mål för året är att slå Ove Lernå på en individuell tävling. Vi får se hur det går. Ännu har vi inte mötts. Själv har jag vunnit en tävling och kommit tvåa på en i Åhus, men då var inte Ove med. Ove har vunnit de två tävlingar han sprungit.

Annars ska detta nummer givetvis fokusera på skidor. Ove har skrivit ett långt och roligt reportage från ett mycket kallt Öppet spår.

Vintern har varit lång i år, tycker jag, men ändå har det inte varit sådär jättemycket skidföre.

De är beundransvärda, de som åker Vasaloppet år efter år och bor här nere i södra Sverige. Och värre och värre lär det bli med den accelererande växthuseffekten.

Jag är själv medskyldig till att den accelererar då jag köpt en Saab som drar mer soppa än Seaten jag hade innan.

Om några decennier kanske Vasaloppet får flytta till Lappland. Där var mig veterligen inte Gustav Vasa och åkte förstås. Men någon kung borde ju ha varit där. Om inte annat så har säkert vår nuvarande kung varit där. Eller någon annanstans. Han brukar ju ändå inte veta riktigt var han är. Bernadotte- loppet mellan Abisko och Nikkaloukta, det blir bra. Där är det nog snö ett tag till. Nikkaloukta brukar ju vara kallast i Sverige.

Redaktörens sida

Sådär jättemånga reportage har vi inte fått in till det här numret. Å andra sidan är de rätt långa. Förutom redan nämnda Åhus och Öppet spår har Anna-Li skrivit om ett ungdomsläger i Eksjö och Jossan om ett träningsläger för OL-gymnasiets ungdomar i Tyskland.

Jossans Love search har Martin tagit över det här numret. Alltid lika spännande. Missa inte heller Martins bildreportage från gympan och årsfesten, mitt reportage från Surdegen, Agnetas stjärnor och Rolands ledare.

Ja, så har det varit årsmöte och det har Göran skrivit om. Där står bl.a. vilka som fått standar och medaljer för att de genomfört ett visst antal tävlingar för

Viljan. Jag läste att jag själv kommit upp i 150 st. nu. Det kom Jossan upp i för flera år sedan. Jag har visserligen sprungit en hel del tävlingar för andra klubbar också men jag började springa för Viljan 1990 och då hade Jossan ännu inte börjat orientera. Knappast Daniel heller som i år kom upp i 250 tävlingar. Grattis.

Manusstopp till Kampen nr 2/2004 blir torsdagen den 27/5. Mejla ditt bidrag till Martin och mig. Lycka till med skrivandet!

hoppas
F. Knut

Först och främst vill jag tacka för förtroendet att ännu ett år få leda klubben. Arbetet är både spännande och utmanande.

Under det gångna året har jag blivit förvissad om att arbetet inte är allt för betungande då det finns en mycket kompetent styrelse och i övrigt mycket ambitiösa och duktiga klubbfunktionärer att dela arbetet med.

Visst det kan låta som om vi inte har några tunga frågor att kraftsamla vårt utvecklingsarbetet till – men så är inte riktigt fallet.

Innan jag går in på styrelsens beslutade inriktning under året så måste jag bara nämna några ord om den trevliga 60-årsfesten som vi avhöll i Folkets Parks ändamålsenliga anläggning.

Festkommittén hade lagt ned ett stort och välplanerat jobb för att vi alla skulle få en trevlig stund – och som de lyckades. Det gick inte att ta fel på att alla från 2 – 80+ hade en helt igenom lyckad kväll. Jag hade förmånen att få sitta tillsammans med Peter Wretlund, vårt ärade kommunalråd. Det var ingen tvekan om utan att han var djupt imponerad av festen, klubben och vår verksamhet. Ett stort varmt tack till alla som bidrog till denna lyckade kväll. Det finns redan diskussioner i styrelsen att anordna en trevlig årsfest varje vinter. Vi får se....

Styrelsen har inför årsmötet lagt fram en verksamhetsplan som innehåller mål, uppgifter och inriktningar och ansvar för klubbens arbete under året. Har du inte tagit del av detta viktiga alster så finns det i stugan samt på vår högklassiga hemsida. Återstår nu att i

LEDAREN

sektioner och kommittéer omsätta detta till trevliga aktiviteter för allmänheten och medlemmarna.

Det är ambitiösa målsättningar som vi ska försöka att nå under året – samtidigt som det alltid finns möjligheter för hugade medlemmar att komma med nya idéer och testa dessa i form av aktiviteter. Det är ju dessa innovationer som

utvecklar vår klubb.

Vad ska då styrelsen att ta tag i? Jo, först och främst gäller det ”utbildningen” av viktiga funktionärer i klubben. Som ett exempel kan jag nämna att vi genomför den stundande (när du läser detta genomförda) tävlingen vid Djupeträsk utan behörig banläggare. Utbildningsbehovet sett ur klubbens synvinkel är stort och här måste vi ta krafttag. Vidare ska nu ”ledarvård” omsättas i aktiviteter – m.a.o. det ska hända något på detta område. Den tredje frågan vi lyfter fram är projekten ”Handslaget” och ”Skogsäventyret” Här finns stora ekonomiska resurser att hämta för en satsning i skolan. Vi kan tänka oss att på deltid anställa någon klubbmedlem. Så, du som läser detta och skulle kunna tänka dig att under en period ta tjänstledigt (Gå ned i tid) på ditt nuvarande jobb för att arbeta med stimulerande uppgifter i projektet så kontakta mig för vidare diskussion.

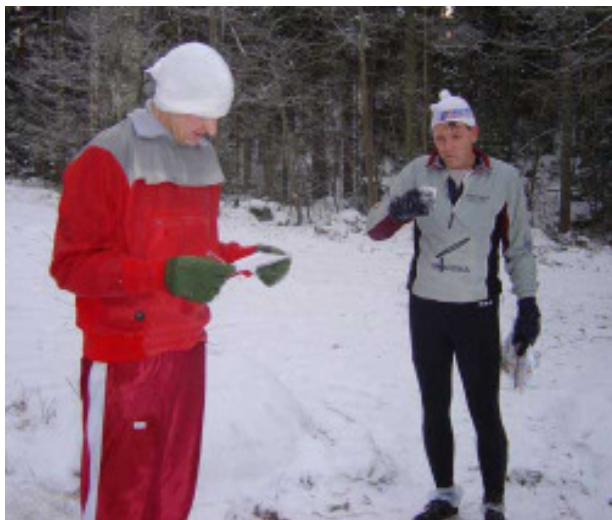
Återstår bara att önska alla lycka till med klubbarbetet och att alla de kontroller som du avser passera under året står precis där de ska stå. Vi syns i skogen.

Roland

SURDEGEN

På trettondagen var det i vanlig ordning dags att springa bort det nypålagda julfläsket (det som innan jul satt på små söta grisar).

Detta sker årligen på den traditionella Surdegen, så också i år. Inte mindre än 11 personer antog utmaningen att springa den suraste av degar. Den riktiga fläskborttagaren. Ni vet väl att det är först efter 90 min som kroppen börjar använda fett som bränsle. Innan dess är det bara kolhydrater som går åt. De tio som sprang korta banan uppnådde således inte avsedd effekt. Men alla 8 på mellanbanan och nämnda 11 på långa banan blev av med fett.

Kalén och Bergfors pustar ut vid vätskan.

Viljan. Icke-Viljanen kom dock ända från Sjövala i Göteborg. För att förvillia oss sprang hon i Viljans överdragsjacka och hette Ida Svensson, precis som Ida Svensson från Viljan gör. På Sjövala-Idas jacka stod det dock Henke, varför den sluge Kampen-reportern förstod att det inte var en äkta Viljan, åtminstone inte än...

Starten gick och i år sprang vi iväg omgående beroende på att kartorna låg uppåtvända på startlinjen så de flesta hade redan listat ut var första kontrollen låg. Till ettan var det inga problem. För egen del var jag dock lite seg på väg dit mest beroende på efterhängsen nyårsfests jetlag. Jag hade helt enkelt inte riktigt vaknat. Därför tappade jag några sekunder på täten. Men tänkte att det tar jag snabbt igen genom att inte kolla in var tvåan ligger på kartan.

Banläggare Stefan Olheden förklarade hur det gick till. Bl.a. detta att man på Surdegen alltid får m.h.a. angivelsen mäta in var kontrollen är på kartan. Men, sa Stefan, oavsett hur ni mätt så är det kontrollens placering i skogen som gäller. Nämnas bör att kartan på Surdegen är i 50 000-dels klass. Skalan var i år 1:30 000 men kurvningen tror jag var ekonomiska kartans vilken är sämre än på 50 000-dels kartan.

Alla i startfältet utom en kom i år från

Koncenterad Hasse.

Mycket riktigt så tog jag in några meter på dem närmast framför mig. Vi kom rätt snart ut på en väg och drog iväg. Jag fick tid att kolla på angivelsen och mäta in på kartan var tvåan skulle vara. Till min förskräckelse såg jag att vi sprang på fel väg. Ytterligare förskräckt blev jag när jag upptäckte att Våge inte var med i klungan. Han hade alltså sprungit rätt väg. Något större problem innebar dock inte detta eftersom tvåan var en sänka. I "ringen" fanns åtminstone tre sänkor på kartan, i verkligheten ännu fler. Fältet återsamlades således.

Bosse och Daniel hittade kontrollen först och så småningom vi övriga, jag själv sist av alla. På väg till trean sprang vi i stort sett rakt på. Där var ett par bäckar på kartan varav en i verkligheten var en å.

Sprang efter den en bit tills den började svänga åt fel håll. Sten höll då på att ta sig över på en egenhändigt tillverkad

"bro". Tord, Kalén, Erik och jag klättrade efter. Nästa kontroll var en göl. Inga tveksamheter om vilken heller. Inga större problem för någon tror jag.

På väg till nästa sprang jag en onödig omväg för att få mer väg. Det tog lite längre tid men var ändå bra för morgon-gröten tryckte på och ville ut. Inget papper hade jag och snö i ändan är inte skönt.

Den på kartan tydliga vägen visade sig bitvis vara en knappt skönjbar stig men det fina var att den passerade ett utedass intill en igenbommad sommarstuga. Jag öppnade dörren till dasset och blev glatt överraskad över att det fanns papper. Satt där och myste ett par minuter och var därefter garanterat sist. Men ett par kilo lättare och därigenom snabbare.

Vid fjärde kom jag ikapp Jonas B och S Carlsson och femte gick bra. Där (fick jag reda på senare) passerade jag sådana storheter som Bosse, Daniel, Erik och Tord. De hade bommat så mycket på 5:an så att de var övertygade om att den satt fel. Det tyckte dock inte övriga. Från det håll som jag kom så stämde kartan ovanligt bra fram till den kontrollen. Det hållet kom dock inte ovanstående fyra ifrån...

Nästa kontroll var vätskekontroll vid Eckerns sydspets. Stefan frågade då om jag hade några efter mig. Jag trodde att jag hade ett par stycken. Men senare

kom jag fram till att hela 7 stycken måste ha legat efter mig då. Före mig var bara Våge, Leif och Sten.

Sedan tuffade jag på utan större misstag även om tempot inte var en segrares direkt. Kändes svårt att plåga sig när jag visste att jag var avhängd och som jag trodde bland de sista om inte sist.

Sista och elfte kontrollen var dagens andra sänka. 16 mm SSV om G i Gröndal. Svårt att få fram riktningen SSV med en tumkompass men mm-skala hade jag så jag kom fram till att det skulle vara en av några

sänkor öster om en ravin. Precis som vid andra kontrollen kunde det vara en av ca tre sänkor på kartan och betydligt fler i verkligheten. Bara att följa bergskammen och kolla i varenda sänka. Gjorde det några minuter när till min förvåning Bosse dök upp. Inte sist ändå tänkte jag och blev glad. Snart dök också Erik och Daniel upp och de sa att Tord struntat i sista när han inte hittade den.

Jag fick idén att kontrollen kanske ändå satt på andra sidan ravinen och sprang över den och började leta. Hittade den dock inte direkt och så kom vi fyra som sprang och letade fram till att vi skulle

Långseger för Våge.

strunta i den vi också. Lite synd för den satt nämligen på den andra sidan ravinen. Några minuters letande till och vi hade hittat den. När vi kom i mål fick vi veta att Våge kommit 40 minuter tidigare och Sten och Leif ca 10 minuter efter Våge. Imponerande av de gamla gubbarna måste jag tillstå. Bara de tre hittade sista men övriga utom S Carlsson sprang dock hela banan förutom att vi inte hittade sista. En halvtimme efter oss kom Jonas Bergfors och Lennart Kalén.

De blev av med allt julfläsk. Detta inträffar som alla vet när man sprungit mer än 3 timmar. Grattis.

Avslutningsvis tackar jag banläggaren för trevliga banor. En del gruff hördes om att sänkor är olämpliga på Surdegen och att den sista kontrollen satt fel. Men det var inte sant. Kontrollen satt där den satt och det var ju det som gällde enligt instruktionen. Dessutom ska det inte vara för lätt på Surdegen, då har man inget att prata om i bastun efteråt och inget att skriva om i Kampen.

Tack Stefan för ett bra arrangemang.

F. Knut

HÖRT I VILJAN

Vi fortsätter vår serie "Hört i Viljan", där vi ska delge er medlemmar vad som sägs i vår klubb. Sen sist:

"Vem är William?"

Maria Rindstig på Viljans 60-årsfest när Viljans egna Lena PH:ar tog initiativet till att sjunga "Viljan fyller 60 år!". Avd. dags att skaffa hörapparat?

"Knut, du ser ut som en gorilla"

Kajsa Bergfors efter att sett Kampen-redaktörens håriga bringa. Avd. dags att vänja sig, Kajsa..

LOVE SEARCH

- den här gången med Martin

John Sjöäter + Therese i Eksjö

John smusslar med det, men säkra källor säger att det är något på gång. Säkra källor säger också att John ska ha hoppat över Tiomila-träningslägret i Kolmården för att – just det – besöka Eksjö och Therese. Fortsättning följer...

Jossan + Nikki i Eksjö

Är det inne att ha en respektive i Eksjö? John verkar i alla fall ha hoppat på trenden som syskonen Carlsson startade. För Jossan är det fortfarande utbytesstudenten Niki som gäller. Hon var alltså inte beredd att byta för att få lite nytt skvaller till denna sida a la "Se & Hör". Kanske tur det?

Martin + Mariette

Undertecknad tränar mindre än någonsin. Kanske har det sina skäl? Hittade kärleken på en bortamatch med IKO mot Bofors. Se där Jossan, jag ansträngde mig för att få lite nytt innehåll.. När ni ser mig i stugan igen är det ingen som vet? Kanske Mariette vet?

OL-LÄGER I EKSJÖ

Tidigt på morgonen lördagen den 28 februari åkte jag, Stina och Kristin till Eksjö för att delta i OL-gymnasiets ungdomsläger. Vi åkte med Ethel. Stackars henne, vi var nog inget roligt sällskap för vi sov mest. John åkte också dit, men på något annat sätt... När vi kom fram var han i alla fall redan där. Först packade vi in våra saker i salen där vi skulle sova. Vi fick dela sal med en massa andra klubbar, bl.a. Ålem, så det var ganska trångt. Vi hade två hårda träningspass. Egentligen skulle det första passet vara

ute i skogen och det andra inne i Eksjö. Men eftersom bussen hade gått sönder fick det bli tvärtom.

Jag och Stina sprang och upptäckte staden Eksjö tillsammans. Vi var så duktiga att vi sprang alla banorna (nästan 5 km sammanlagt). De yngsta löparna (John m.fl.) blev uppföljda av duktiga elever från gymnasiet. Men John förstod nog inte riktigt deras funktion (att hjälpa till och säga vad man gjorde fel), han sprang nämligen ifrån sin uppföljare. Busigt John! Efter det passet fick vi lunch och några timmars vila innan nästa pass. Bussen

"Komet-Anna-Li" var på läger i Eksjö.

var fortfarande inte lagad så vi fick åka i minibussar och för att så många som möjligt skulle komma med var vi tvungna att sitta 4 personer i baksätet (lite olagligt!).

Jag och Stina sprang tillsammans även detta pass för hon hade glömt sin sportident-pinne.

Vi sprang med min pinne. Men den var inte till någon större nytta för stämplingen vid en kontroll funkade inte och när vi kom i mål kunde vi inte stämpla ut för den funkade inte heller. Loppet gick i alla fall bra. Förutom en kontroll som vi hoppade över, vi hade kommit lite fel och det verkade så grönt så vi struntade i den. Det var mycket snö i skogen så marken var full av spår. Lite tråkigt tyckte vi. Så vi blev båda helt lyckliga när vi valde en väg som ingen annan hade sprungit så att vi fick springa utan spår.

På vägen tillbaka till skolan fick vi åka olagligt igen, men det gjorde inte så mycket. Vi var glada att få åka och duscha.

På kvällen hade OL-gymnasiets elever spex. Det var bl.a. VM-uttagning med kända personer (Grynet, Britney Spears och en blå Robinson-Robban m.fl.), sång och dans. Jossan gjorde en bra insats som en vacker Miss Universum i prisutdelningen trots att hon inte vann

priset för Årets Miss. Priset gick istället till en orienterare som alltid sprang bort sig och missade en massa. Det var ett väldigt bra och roligt spex så det får fem orienterings-skärmar av fem möjliga. Efter spexet blev det konsert med gymnasiets egna band. Nämnas bör att det var Jossans kära Niki som spelade trummor. Han var jättebra! Innan vi gick och la oss gick Stina och jag ut på en promenad i Eksjö. Det var ganska dött förutom några tontar på moped som körde runt, runt i stan. Jag, Stina och Kristin sov lugnt i våran sal. Men John sov visst någon annanstans.

Nästa dag var det dags för att springa långpass. Först sprang vi i skogen och sen bytte vi karta och sprang en sprint med 20 kontroller inne i Eksjö. För mig var det ett roligt pass. Men för många andra var det blött, kallt och mindre roligt. (Det var väldigt mycket snö och is.) Stina trampade igenom isen i en bäck och blev blöt långt upp på benen. Tur att duschen var så varm!

Lägret var superkul!! Men allt roligt måste ju tydligen ha sitt slut och vi var tvungna att åka hem.

Anna-Li

Anna-Li:s bedömning av OL-gymnasiets "spex":

"Det var ett väldigt bra och roligt spex så det får fem OL-skärmar av fem möjliga." (Reds anm: bra jobbat, Jossan!)

"Nollan" Kristin och ettan Jossan var utomlands, minsann.

TYSKLANDSRESA MED OL-GYMNASIET I EKSJÖ

Vi var ett stort gäng med ungdomar som åkte iväg på Eksjö OL-gymnasiets träningsläger till Tyskland. En hel buss skulle packas med de flitigt tränande eleverna plus de nya "nollorna", de som kommer att börja ettan nästa år, däribland Kristin.

Vi åkte ner till Northeim i sydöstra delen av Tyskland. Där bodde vi på ett fint vandrarhem som mer liknade ett hotell. De nya fick följa med för att bekanta sig med oss, så de inte ska vara blyga sen när skolstarten börjar. Och visst gick det bra, Kristin hittade fort in i Mikael Kristenssons armar och undertecknad fick en mycket fin bild på dem 5 minuter

efter första pussen, något jag är mycket stolt över. Givetvis kommer bilden att publiceras, dock inte i detta nummer.

Vi fick lära oss att äta den tyska frukosten, ljust bröd, mest frallor med Nutella på. Givetvis var det också gröt, kryddad med bland annat banan och ananas. Vi tränade och tränade, backe upp och backe ner. Det var inte den terrängen jag mindes från vårt klubbträning nere i Tyskland på tredagars för länge sedan. Här var det inga platta ytor, utan riktigt kuperat. Det var genom vår utbytesstudent vi hade förra året som vi fick åka ner dit. Hon och hennes tränare hjälpte oss med träningar och boendet. Genom dem blev vi också mycket uppmärksammade, två gånger blev vi fotade av tyska tidningar, en gång blev vi bjudna på gratis bad, energi

läsk och frukt. Jag och fem andra fick följa med Helene (den tyska utbytesstudenten) på en konsert. Vi visste inte innan vad de skulle vara för någon konsert men vi blev ju bjudna så det var klart vi skulle gå. Det började ju ganska bra, en tysk kvinna stod och pratade, sedan var de dansare och sångare. Ögonen blev tyngre, vi hade ju trots allt tränat två pass på dagen. När jazz orkestern var klara, återstod endast det klassiska numret, vid det tillfället var jag halvsovande, men vaknade lagom till konserten var slut. Visst var det underbart att gå på konsert minsann!

En dag hade vi halv dag med träning och skulle åka och hitta på något kul, vi åkte och tittade på museum från när Tyskland var delat i två. Om det hade varit på svenska hade man nog uppskattat det mer. Men när man lyssnat på den tyska guiden som jag följde med i några minuter så orkade inte öronen mer. Jag bestämde mig för att endast lyssna i vartannat rum och bara läsa skyltarna där jag inte orkade lyssna. Jag vet inte om jag lärde mig så mycket, men en sak jag fortfarande kommer ihåg är att det fortfarande finns 33000 minor längs gränsen som man inte hittar. Det var bra dagar vi hade i Tyskland även om man ville att det skulle finnas något pass då man bara kunde bränna på och inte behöva kämpa i alla uppförbackar. Men vi tog oss igenom det. Som "pris" åkte vi till Danmark och sprang spring cup. Under den tiden hände nog de roligaste sakerna. Vi besökte nordens största köpcentrum.

Tog oss cirka en och en halv timme att hitta dit då vi av misstag kom in på något stortföretag som var helt tomt på folk men väl framme kom vi på att vi var tvungna att vända eftersom vi skulle äta. Tillbaka tog det dock bara 10 min. Vi hade ju lärt känna de nya ganska väl, och nu var lägret snart slut och vi hade inte gjort några rackigheter. Så när nollorna var på möte med våra tränare passade vi på att byta deras lakan och täcken. Några fick sitt täcke hoptejpat till en boll. Någon hade ett tjugotal vattenflaskor i täcket som var fint förseglat med tejp. Hittade de inte sina kläder eller väskor var vi till slut tvungna att ge dem lite ledtrådar.

Det var så kul att hitta på bus, men ja tror de små blev lite paffa när de kom tillbaka. Men vi sa ju bara som det var, "de var några danskar som sprang in och tog massa saker på rummen och sprang ut igen och åkte iväg i en skåpbil". Om det var sant eller ej förtäljer inte historien.

Vill ni veta något om tävlingen, då ska jag berätta för er att det var ganska häftigt eftersom det var så många duktiga stjärnor där. Nästan hela eliten var samlad. Om jag inte minns fel så var det fem av de sex bästa damerna med, något glesare bland killarna.

Kavle på söndagen och sedan for vi hem. Ännu kan jag höra tonerna av Spring-cups melodin i mitt huvud, "Spring-cup orienterings Wake up". Äntligen hemma.

Josefine

BILDSVEP...

Medan föräldrarna gympar kan man hitta på annat kul..

..FRÅN HÖSTENS GYMPA!

Viljans gympa har i vanlig ordning gympats i Rödsleskolans gympsal. Gympan har också, i vanlig ordning, besökts av gammal som ung - det finns något för alla.

Stort tack till de ambitiösa gympaledarna Anna Lernå och Maria Rindstig.

ÅRSMÖTET 28 FEBRUARI

Viljans 60:e årsmöte hölls i klubbstugan den 28 februari med ett 20-tal medlemmar närvarande. Mötet leddes av Manfred Olejnik och valen gick snabbt igenom då de var väl förberedda av valberedningen. Två förändringar genomfördes i klubbens organisation, nämligen att breddkommittén och triathlonkommittén slogs samman till en motionskommitté samt att skidsektionen och spårkommittén slogs samman.

VAL OCH UTMÄRKELSER

Styrelsen fick följande sammansättning:

Roland Nilsson ordförande

Jerry Svensson sekreterare

Stefan Carlsson vice ordförande

Anna Svensson ledamot

Ida Svensson representant OL-sektionen

Stefan Bergh representant skidsektionen

Stefan Olheden representant ungdomskommittén

Jonas Bergfors suppleant

Jan Andersson suppleant

Orienteringssektionen:

Göran Svenson sammankallande

Ida Svensson

Tobias Gunnarsson

Tord Hultberg

Lennart Knutsson

Örjan Laneborg

Anders Persson

Skidsektionen:

Stefan Bergh sammankallande

Ove Lernå

Manfred Olejnik

Tonney Gunnarsson

Håkan Svensson

Jan Johansson

Efter årsmötet förrättades utdelning av priser och utmärkelser av vilka kan nämnas:

Diplom för 50 fullföljda tävlingar:

Ove Lernå

Pontus Gunnarsson

Britt-Marie Carlsson

David Svenson

Ethel Boman

Standar för 100 fullföljda tävlingar:

John Sjöäter

Bronsmedalj för 150 fullföljda tävlingar:

Lennart Knutsson

Karl-Erik Pettersson

Bo Söderqvist

Kristin Boman

Stina Lord

Silvermedalj för 250 fullföljda tävlingar:

Daniel Gunnarsson

Slutligen avtackades ett antal funktionärer med blommor för gott arbete i sektioner och kommittéer.

FRUSNA DRÖMMAR PÅ NATURLIG SNÖ... ELLER VIVE LA FRANCE

Vad gör egentligen traktens outtröttliga vasaloppsmotionärer när Kung Bore insisterar med att utebli?

Mer än att sticka nunan mot köksfönstret varenda morgon bara för att ännu en gång konstatera sydvästlig vind tillsammans med att termometern envisas med att redovisa fem, sex plusgrader och gråmulet?

Jo, tränar och åter tränar – på konstspår i Nässjö och Nybro.

Egentligen började mitt Vasalopp eller Öppet spår om ni så vill, redan i januari. För under humanare delen av svinottan startade färden västerut och redan innan Kristdalaavfarten hade ett 20-talet Vasalopp tillbaka i historien, inkluderat före, valla, omkullåkning och övriga

incidenter, avhandlats. Dryga tio mil senare kändes det som man redan var en sådan där motionsguru som otåligt stått och stampat i Vasaloppshorden vid starten i Berga by.

För undertecknad var nu begåvad med nära nog total koll eller åtminstone en någorlunda bild av allt från slakmotan upp till Oxberg till avancerad utförsteknik vid den tvära svängen under landsvägen ett stycke efter Evertsberg. Alla TV-vinklar och dylikt som redan etsats sig fast i skallen målas åter upp, förbättras och förbryllar...

Samtidigt som en ytterst snöfattig småländsk skogsbygd svischar förbi utanför bilfönstret.

Dagens Viljanuppställning består av Håkan Svensson tio Vasalopp, Stefan Bergh tio, samt Per-Åke "Pecka" Persson 31 lopp (lägg därtill tre Öppet Spår) som därmed titulerar sig som så kallad veteran. Det innebär bland annat

Ove hann med att vinna det efterlängtade skid-KM:et innan han åkte öppet spår.

att Pecka är begåvad med VIP-plats vid starten och kan i stort sett välja vraka bland startleden i det drygt 15 000 gigantiska startfältet – snacka om breddmanifestation förresten.

Lägg där till Stefans lopp från mitten av 80-talet, som innebar en dryga 300-placering när han åkte på smått fantastiska 4.45 timmar, så förstår ni att det är inga duvungar man är på skidutflykt med.

Men har du aldrig åkt? yppar Pecka på, om uttrycket tillåts, omisskännelig stockholmsdialekt med visst värmländskt inslag, inte direkt nedlåtande, men dock med ett eftertryck i

vokabulären som får en att känna sig som en måttlig nybörjare eller typisk flatlandssvensk inom den vita sporten. Nja, var anmäld redan 1981, men då snöade det en enda flinga på hela vintern så min plats såldes. Platsen ägdes av min förra klubb och såldes vidare. "Geschäft i Vasaloppet" svartmålad därför en blaska på Kalmarlätten och slog på med rejäla becksvarta rubriker – min enda "insats" i loppet hittills. Förresten har det också blivit ett reportage om en vasaloppsåkare 1990 – då blev visst loppet inställt på grund av snöbrist. Så visst känns mytomspunna Vasaloppet och Öppet Spår som nyckfullt värre och männe smått ouppnäeligt, åtminstone för undertecknad.

När vi närmade oss Nässjö övergick väl inte snacket direkt till nervositet men väl till det erforderliga vallarsnacket; att lämna in skidorna till experter och

betala dyra slantar kvällen innan Vasaloppet, existerar liksom inte på en sann vasaloppsåkares repertoar.

Det är då undertecknad sänker diskussionsnivån ett par snäpp; varför inte köra med den här nya finska tejpén, placerad just under fästet på skidorna? Efterföljs förstås av en djup suck av samtliga medresenärer.

Tejpén skulle kunna vara en finsk universallösning för alla motionärer som lider av kroniskt bakhalt... så småningom möts dock mitt naiva påstående av viss nyfikenhet. Bra fäste och skapligt glid (nja!) och vid inspektionen av skidorna efteråt visar det sig att tejpén fortfarande lever och lär tjänstgöra med skapligt fäste ett antal mil till.

Två slingor erbjuds i den småländska skidmetropolen. En rejäl gata med konstspår som mäter knappt 3,5 kilometer, men inkluderar i gengäld två

riktiga rysare till motlut med efterföljande utförlöpor i störtloppsklass – det var ju här som SM avgjordes för några veckor sedan och nu är det motionärernas tur att låta mjölksyran bubbla i skallen i de rekordlånga backarna. Dessutom kan man välja ett fegare och flackare alternativ dock med måttlig tillgång på natursnö, men med visst inslag av grusrally, på en halvmil.

Vid en ytlig betraktelse på skidinspektion efter träningen konstateras att tejpén gjort ett tappert försök till succé. Samtidigt som en återförsäljare inom skidbranschen vid fikabordet bredvid totalt dömer ut paraffinpåläggningen på mina laggars glidparti. Fel paraffin och i fel ordning – en 300-hundring för ett höjdarvalla och det hela är löst. Av någon outgrundlig anledning kan skidsporten emellanåt upplevas som en något dyr sysselsättning. Tio tusen spänn för en skidsäsong och då har man ännu inte grävt allt för djupt i prylhysterin, summa: 7-8 orienteringssäsonger ungefär.

Vid hemkomsten vid 18-tiden har mörkret för länge sedan fallit över Oskarshamnstrakten och efter lång dags färd mot natt kan konstateras; fyra mil på laggarna, 30 mil i bilen och dessutom en otäck repa i belaget. Skidentusiasterna skiljs därefter med orden; då harvar vi en repa på Nybros konstspår redan på onsdag...

Veckorna gick och nästan 70 mil (inkluderat konstsnö, sjöis, gräsrally samt en vecka i Idre) kunde till slut summeras i träningsdagboken.

Tekniken kändes hyggligt stabil och vissa delar av överarmarna hade vid en ytlig betraktelse nästan tagit en annorlunda form.

I Jönköping hoppade jag på en nedlastad minibuss bestående av tre lundensare som tydligen var professorer i partikelfysik, samt två doktorander inom samma genre, samt en fransman och en italienare. Fransmannen skulle göra tröstlösa försök att bemästra de nio milerna mellan Sälen och Mora (ensiffrika chanser att lyckas enligt sakkunskapen, hade nämligen i stort sett aldrig stått på ett par skidor) medan italienaren mest var med som chaufför och vars ytterligare uppgift männe var att utöka rökpauserna (när han och Pierre, fransmannen, hade inhalerat den första bengaliska så satte vi andra oss givetvis i bussen, samtidigt som de tände upp nummer två...). Trots detta så tog inte resan upp till Mora särskilt lång tid. Utan att vara elak så körde vederbörande som en ohygglig biltjuv – eller för att använda Pierres vokabulär; "ta det inte som kritik, men du kör som en riktig italienare"...

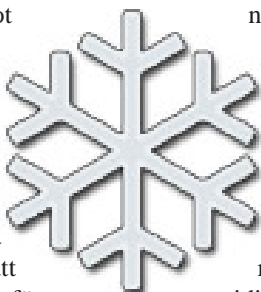
- Men han saktade ju alla fall ned till tvåan när det drog ihop sig för att stanna för Stop-tecken.

Söndagen den 29 februari är en dag man sällan eller aldrig kommer att glömma. Ruggiga minus 26 grader vid starten i Berga by. Vi satt och huttrade i bussen både länge och väl. Ingen var särskilt sugen på att knalla bort till startplatsen – som numera är vid riktiga (Vasaloppsstarten på fältet ett stycke innan vägövergången och åkningen är

samtliga nio mil till Vasaloppsmålet). Ändå hade Håkan Svensson, åtskilliga gånger poängterat hur viktigt det var att komma iväg exakt klockan sju, för annars hamnar man mitt i flocken bland måttliga skidåkare. Strax innan sju fanns det dock ingen återvändo. Ut i kylan och ned med skidorna från takboxen och sedan lommade vi iväg. Bort till startplatsen, huttrandes kändes kylan ända in i märgen, började vi köa, en känsla som möjligtvis bara kan jämföras med att stå naken i Sibirien.

Först yppade speakern något i stil med; behåll överdragen på så länge som möjligt samtidigt som han påstod att 2000 löpare redan startat.

Tjenare, där rök första målsättningen (nämligen att komma iväg klockan sju) för man suttit i bussen och halvdeppat. Istället handlade det om att tokköra spårlost uppför första långa backen. Korsande över skidor, stavar och spår på bredden, vid Smågan (10, 5 km) hade jag ännu inte kört i något som liknade skidspår. Rundade ett par hundra som stod vid vätskekontrollen och skippade alltså att själv inta erforderlig vätska för att avancera så mycket som möjligt i kön. Ett stycke efter kontrollen började myrarna breda ut sig och spåret längst till vänster var helt fritt från åkare. Här kom jag ifatt Håkan. Inte för att jag såg honom men enligt åkprofilerna måste han varit här någonstans. Ute på myrarna handlade det uteslutande om att staka, staka och åter staka – min stil kräver nämligen fasta ytor för

stavspetsarna och det var det verkligen. Men först nu förstod man hur kärvt det var i spåren, eftersom det var första gången mina skidor gjorde entré i spåren – det blir liksom lite kärvt i skidspår när det är nästan 30 grader kallt. Från Mångsbodarna var det en lång utförlöpa som inte slutade förrän i en liten ettrig köldhåla som benämns Tennäng. Minus 31 grader mätte man upp vid tiodraget på morgonkvisten. Trots ett hyggligt utförlut så bromsades skidorna effektivt in och det var nästan som om någon drog ett skruvstäd kring dem. Samtidigt som laggarna förde ett ohyggligt oväsen i den stenhårda och knirrande snön. Dock hade min ansiktsmask som tyvärr var rejält nedisad fått stämpla ut redan ett par kilometer tidigare.

Förbi kontrollen i Risberg och över sjöarna mot Evertsberg var kroppen fortfarande tämligen pigg. Kontrollerade den digitala kronografen halvvägs och kunde konstatera att det fanns god marginal i tidschemat, som innebar att man skulle nå målet under sex timmar, trots trängseln och fighten i den första backen. Det kostade dock kraft i backen vilket var något som skulle straffa sig – redan efter Evertsberg passerade vi en lite körväg där funktionärer skottade på snö, eftersom bilar hela tiden passerade, slant jag med staven och tröttheten smög sig på obönhörligen. I utförsbackarna gled det inte alls så bra som tidigare (är det inte märkligt med

skidåkning, när man är pigg har man alltid bra fäste och glid medan när man är trött är det alltid uselt glid och dåligt fäste). Slet mig fram till Oxberg och konstaterade alla konkurrenter jag glatt kört förbi tidigare under färden nu i en strid ström passerade med ett enda hänflin (kändes det som). Ingen energi fanns kvar, men var det verkligen väggen? Total dominans av negativa tankar. Hade ju trots allt åkt 70 mil – 20 mer än de där femtio som är ett måste... skulle det trots detta bli landsvägsbussen till Mora, är det ett svek mot mig själv och inte minst Anna som betalat 25 spänn för sms-rapporter. Pinsamt värre förstås... Förstod också att man inte skulle kunna skylla på någon maginfluensa för en vecka sedan lika lite som sömnlösa nätter osv. I Oxberg handlade det obönhörligen om att gå in i depå och inta en energikaka tillsammans med en välsmakande Marabou mjölkchoklad, samt ett par liter vatten. Här bör väl också nämnas att det blev en dipp i åkprofilen (mellan Oxberg och Hökberg), men något tidsavdrag bara för att man fikar erhåller man alltså inte... Av någon outgrundlig anledning så återkom såväl krafter som vilja. Resterande del av loppet pressade man återigen i fyraminuterstempo och även under. Därefter handlade det om harmonisk åkning förbi Moraparken och hårnålskurvan innan upploppet och så var det hela över för denna gång. 5.57 stannade förresten klockan på. Matintag i mängder och sedan vänta in busspolarnas insatser. Samtliga skåningar tog sig runt med blandade resultat. Därefter handlade det om att

checka vart vår franske vän tagit sin mats ur skolan. En snabbkoll på nätet skvallrade om att han var i Evertsberg och skulle komma i mål framåt åtta på kvällen. Alltså ett par timmar efter mörkrets inbrott. Inte nog med det. Han passerade såväl Oxberg som Hökberg – nu hade han till och börjat öka takten. När det tickade fram på datorskärmen att han även passerade Eldris och skulle komma under ”magiska” tolv timmar rusade vi ner till målet med en dalahäst, istället för lagerkrans, och pava franskt lantvin i högsta hugg för att hedra vår franske hjälte. Vi försökte även få målpersonalen att spela marseljäsen... men det sistnämnda uteblev tyvärr. Med lätt guppande diagonalstil och rejält sliten gled Pierre fram i ensamt majestät på upploppsrakan. Med 11 timmar och 54 minuter dubblade han nästan på sekunden min tid – dagens tveklösa segrare. Och sedan återstod egentligen bara att göra bokslut från årets begivenhet;

- Ett förfruset lillfinger, samt ett par ilskna frostsador i nunan som numera påminner dem som besöker apoteket Röda Näsan alltför regelbundet.
- Vasaloppet eller Öppet Spår är ett mycket bra träningsmål.
- Tennäng är ett ohyggligt köldhål eller möjligen ett gudsförgäta ställe som förvirrat sig väster ut i Tajgan – hur hittade egentligen folk hit för ett par tusen år sedan och vad var det som drev dem..?
- Dricka vid varje kontroll – stressa aldrig, lugn och harmonisk åkning är att rekommendera. Annars spelar det ingen som helst roll om du har åkt de

erforderliga 50 träningsmilen eller ej.

- Konstsno på Scantiaslingan redan till hösten så skidentusiaster slipper vallfärda till Nybro och Nässjö – skrapnsön vid ishallen (som inte Martins polare behöver) som lätt transporteras de 700 metrarna mellan ishallen och slingan (Stefan Palmgren, hängiven skidåkare, 6.15 på Öppet Spår, och tillika VD på Scania, liksom fritidsförvaltningen är redan informerad och givit positiva signaler).

Ove Lernå

Fotnot: Nuna = ansikte, Bengaliska = kontinentala stinkpinnar eller cigaretter, pava = flaska, Apoteket Röda Näsan = Systembolaget, Tajgan = norra halvklotets barrskogsbälte. Ursprungliga benämningen på de stora barrskogarna i Sibirien. Marseljäsen = franska nationalsången.

Anna Lernås kortare version av Oves bedrift

07.15 smyger försiktigt upp ur sängen, hämtar DN i brevlådan och sätter på

mobilen. PIP!PIP! Du har ett meddelande: Ove Lernå har just börjat sin färd mot Mora. Nu var det alltså igång.

SMS-tjänsten verkar ju fungera bra. Morgonen fortsätter med frukost, förmiddagsfika och ytterligare ett par PIP!PIP! Nya tider och passeringar på gång, vid frukost såg målet med att gå under 6 timmar kärvt ut men nu strax före lunchtid ser det ut att kunna gå med ganska stor marginal... Bäst att surfa ut på nätet också för att få den exakta starttiden 07.12, men har Ove verkligen inte startat förrän 12 minuter över första starttid – det måste ha hänt något?! Nu börjar det bli riktigt spännande... senaste SMS under lunchen pekar på en målgång 13.12, nu är det sekunder som gäller! Bäst att sätta på kaffe efter maten också. Det går åt mycket energi för oss på hemmaplan också. PIP!PIP! Du har ett meddelande: Ove Lernå beräknas gå i mål på tiden 5.57. PUH! Äntligen över för den här gången. Undras om han ska våga sig på riktiga Vasaloppet nästa gång...?

Ishallen byggs om - är det härifrån man ska få snö till Scantiaslingan? Det tror Ove.

ÅHUS

Så var orienteringssäsongen igång igen. Äntligen...

Två knöckfulla minibussar + Carlssons bil drog till Åhus första helgen i mars trots att friidrotts-VM och Vasaloppet lockade på TV. Vasaloppet lockade även vissa Viljaner att sporta själva. Se särskilt reportage i detta nummer av Kampen.

Pan-Natten

För en gång skull var vi i så pass god tid så att vi hann åka till våra stugor och byta om innan, utan att någon kom för sent till start. Det speciella med Pan-Natten är att det är gemensam start och gafflade banor. Således varvar alla vid målet minst en gång. Kul upplägg

tycker jag som inte gillar att vara ensam på natten. Av någon anledning skulle alla ha nummerlapp. Jag antar att det var för att man skulle kunna hålla reda på vilken karta man skulle ta vid start och varvning.

När jag skulle tömma SI-brickan så upptäckte jag att jag hade ett hål i fickan där jag lagt pinnen. Som tur var så hade jag överdragsbyxor på mig så pinnen hade fastnat i dessa. Puh.

Sedan bar det iväg. Vi H40-gubbar startade samtidigt som D18-tjejerna. Det är inte varje natt man blir jagad av sådana unga vackra damer...

Ett tag var Kristin förbi mig men då fick jag ta mig i kragen och lägga i en högre växel, varför jag sprang förbi första kontrollen. Får skylla på den för mig

Leif kalasar på en korv uppfiskad ur termosen. Kaffe-korv? Örjan ser sugen ut.

nya skalan 1:7500. Alla andra på min gaffel sprang också förbi första så det var ingen ko på isen. Iväg igen. Gick skapligt ett par kontroller men sedan kom fyran och jag hade plötsligt ingen aning om var jag var. Efter att ha sprungit runt planlöst och tittat i varenda grop ett tag fortsatte jag en bit till och se där satt den. Jag hade stannat för tidigt. Får skylla på den för mig nya skalan 1:7500.

Till femman kom jag också snett men redde ut det och ett par kontroller senare såg jag ett par andra löpare i min klass och förstod att jag inte var helt avhängd. Till åttan skulle jag följa en stig och gjorde så, då jag plötsligt fick se stora hus till höger om mig. Var är jag? Kollade över hela kartan. Till slut kom jag på att husen kanske var utanför

kartan. Får skylla på den för mig nya kartskalen 1:7500.

Vid varvningen såg jag att det var några kartor tagna, men faktiskt fler kvar, vilket gav mig nytt mod. Andra varvet gick betydligt bättre. Gjorde bara en liten krok och sprang om Leif Carlsson på väg till sista kontrollen. Spurtade sedan allt vad jag orkade för att inte bli omsprungen av Leif. Vilket var bra visade det sig då jag helt ovetandes vann med ca ½ minut. Leif var trött och kunde inte springa om mig. Det behövde han dock inte heller. Han vann ändå H50 med 8 minuter!

Kristin vann D18 och Ida Svensson D21M i sin livs första natt-tävling.

Skåne-Mixen

Efter några timmars välbehövlig sömn

var det dags igen. Den här gången på den legendariska kartan "Gropahålet" som ritas om ca var tredje år. Passande namn då den består av höjder och gropar i ett obegripligt virrvarr om man inte läser kartan väldigt noggrant. Jag sprang H21 denna dag tillsammans med juniorerna Daniel, Henke och Fredrik. I genomsnitt var vi ca 25 bast. Perfekt. Ändå hade vi ingen H21:a i laget. Bäst i vårt lag gick en ändå inte helt nöjd Henke. Näst bäst Fredrik som verkar vara på gång.

Sämst gick jag och nästan lika dåligt Daniel. Vi hade för bråttom. Daniel för att han sprang första och jag för att jag gick ut strax efter Farum-Tisvildes förstalag. Dumt nog försökte jag komma ikapp. När jag ändå blev ifrånsprungen fungerade inte huvudet längre. Syrebrist. Fick stryk av Yuri Omilchenko (eller hur han nu stavar sitt namn) med 20 minuter. Lite för mycket på 8 km, även om Yuri måste ha gått ruggigt bra. Vann gjorde Bäckelaget med Björnar Valstad på sista, så det var inte bara blåbär som deltog. Vi kom till slut 15:e vilket faktiskt trots allt var på den övre hälften, i alla fall om man räknar antal startande lag.

Bäst i Viljan sprang Kristin, Stina, Anna-Li och John i klassen HD16. De kom fyra. De lättfotade, tungfotade och blyfotade damerna (enl. B-M Carlssons definition) hade ett lag i klassen D135/H180 och kom femma.

Sedan var det flera lag i den största klassen, nämligen Prop. Bäst där gick Leif, Örjan och Stefan C som också slutade femma.

På kvällen gick Carlsson igenom hur man ska göra när man orienterar. Tre större grejer per sträcka ska man försöka leta upp varav den sista är sista säkra. Sen kan man ha en trigger, typ "NU" och då skärper man till sig lite extra.

Pans-Våren (klassisk)

Sista dagen är det viktigast att gå bra för det är den dagen man gläds åt eller grämer sig åt ända till nästa gång det är dags att tävla. Vilket i mitt fall är hela sex veckor senare. Samma luriga karta som dagen innan. Men faktiskt så bommade jag bara ca en minut på hela banan. Kanhända att Carlssons teknikgenomgång gjorde susen.

Så när jag kom i mål kollade jag resultatavlan och såg att jag var två minuter före den som ledde. Just det, tänkte jag, idag är det ingen som kan slå mig. Så ska man aldrig tänka. Murphy eller Gud eller vem det nu är, straffar en direkt. När jag kom tillbaka från duschen upptäckte jag att fått stryk med två minuter. Men huvudsaken är inte att kämpa väl utan att komma bland de två bästa, eller hur är det, det heter?

Som tur var så var Jossan med denna dag och försvarade Viljans färger med den äran då hon vann D18L. Hade hon inte varit med så hade Kristin vunnit. Den tredje tvåan var S Carlsson, himself. Triggern funkade även för honom.

Å till nästa år igen kommer vi tillbaks igen ty det har vi lovat.

F Knut

S Carlsson himself förklarar hur man orienterar. De lättfotade damerna Anna-Li, Jossan och Kristin ser intresserade ut.

GÖRAN SVENSON **I** II III IV

I Kampenredaktionens arbetsuppgifter ingår, förutom att sätta ihop fyra nummer av allas er favoritblaska om året, även att adressera, stämpla och förse kuvert med porto till de Kampar som ska skickas till medlemmar utanför Oskarshamn.

Vid dessa tillfällen lägger vi alltid märke till Göran Svenson I, Göran Svensson II, Göran Svensson III och Göran Svensson IV.

Vilka är alla dessa som har sitt namn gemensamt? I en serie som sträcker sig över fyra nummer av Kampen hade vi tänkt presentera Göran I, II, III och IV. Vi börjar med ettan.

Göran Svenson I är en framträdande profil inom SOK Viljan. Med ett ben i nästan varenda del av klubben är det många som vet vem han är.

Han är en trevlig ledare som för det mesta har humöret på topp. Inte undra på, vid 52 års ålder hänger han fortfarande med de flesta i klubben.

Martin

Så här beskriver Göran sig själv:

Som väl de flesta (åtminstone Viljaner) vet vid det här laget föddes jag på nyårsdagen 1952 som den siste i en trio bröder på Kolbergavägen 53 där föräldrarna hette Sonja och Biggan.

Där i bergskrevorna sydost om nuvarande Havslätts motionsgård lekte man cowboy och indian som liten och senare körde man moped som 12-13-åring i samma skog. Det borde alltså vara hemmateräng när man nu springer omkring och bommar på OBN.

Det blev ett par tappra försök i några pojkfotbollslag innan man insåg att bollsinnat saknades. Sen blev det orientering för hela slanten och det är fortfarande så himla kul! Man fick det

nog med modersmjölken – det sägs att mamma sprang SM hösten 1951 (då bör jag ha varit med!). Debuten, först i parklass och sen på egen hand, begicks 1963 och då var det direkt in i YP (yngre pojkar) numera H 14 som var yngsta klassen då. Dom första åren fick man hålla tillgodo med hundratusendelen och rita in banan själv – det ingick i tävlingstiden.

Så småningom blev det skogen som både idrotts- och arbetsplats då jag valde att bli skogsarbetare. Som skogshuggare skaffade man sig en god fysik som kom till pass i idrotten.

Jobbarkompisarna hade lite syrliga kommentarer när jag ibland tog på mig joggingskorna och sprang hem från jobbet – kan inte du jobba dig trött som vi andra?

I en sån här ”biografi” får man väl skryta lite också? Det har ju blivit lite framgångar även om jag var ganska sen i starten. Jag hade inte en chans i pojk- och junioråren mot bröderna Carlsson men det tog jag igen i senioreklassen och nu i gubbklassen har det jämnat ut sig igen. Det jag är mest nöjd med är en 7:e-plats på förstasträckan i 10-mila 1981 och en andraplats på Smålandsrankingen i H 21 1982 plus totalsegrar i 5-dagars 1975 och 1999. Det blev även en karriär som friidrottare på 70- och 80-talet. Det bästa där blev 15.06 på 5000 meter bana och 1.49.54 på Lidingöloppet 3-mil.

GRATTIS!

Olle Holgersson 75 år 9/4

Per Lindén 60 år 19/2

Håkan Krantz 60 år 10/2

Ulf Rindstig 40 år 15/4

Ulf Ådvall 40 år 21/2

Annika Arvidsson 40 år 17/2

Pär Johansson 30 år 16/2

Karin Boman 20 år 4/3

SKIDRESULTAT

Vasaloppet

Namn	Klubb/ort	Lopp	Åktid	Placering
Bergh, Stefan	SOK Viljan	Vasaloppet	6.21.14	4175
Fransson, Rolf	SOK Viljan	Vasaloppet	9.33.36	11107
Fransson, Ulf	SOK Viljan	Vasaloppet	7.02.51	5747
Johansson, Jan	SOK Viljan	Vasaloppet	5.57.43	3244
Jonsson, Rolf	SOK Viljan	Vasaloppet	9.37.52	12627
Jonsson, Tomas	SOK Viljan	Vasaloppet	9.37.51	12626
Karlsson, Hans	SOK Viljan	Öppet spår	07:58:31	-
Lennartsson, Ingemar	SOK Viljan	Vasaloppet	10.58.39	13031
Lernå, Ove	SOK Viljan	Öppet spår	05:57:26	-
Nilsson, Bertil	SOK Viljan	Vasaloppet	6.29.33	4512
Persson, Per-Åke	SOK Viljan	Vasaloppet	8.48.32	9605
Petersson, Lennart	SOK Viljan	Vasaloppet	9.07.13	10273
Petersson, Tomas	SOK Viljan	Vasaloppet	9.22.55	10741
Ragnheden, Christer	SOK Viljan	Vasaloppet	6.12.49	3795
Skatt, Örjan	SOK Viljan	Vasaloppet	6.00.41	3380
Söderqvist, Bo	SOK Viljan	Öppet spår	06:30:49	-
Stenfelt, Dag	SOK Viljan	Vasaloppet	Brutit	-
Svensson, Håkan	SOK Viljan	Öppet spår	06:41:20	-

Klubbmästerskapet

Plats	Namn	Tid
1	Ove Lernå	29,30
2	Örjan Skatt	29,59
3	Jan Johansson	30,05
4	Håkan Svensson	30,50
5	Våge Rindstig	30,55
6	Kent Krawe	31,45
7	Ulf Fransson	34,07
8	Bertil Nilsson	34,15
9	Bosse Söderqvist	35,05
10	Christer Ragnheden	35,40
11	Stefan Carlsson	36,00
12	Anders Persson	36,30
13	Tony Lövdal	37,43
14	Tomas Petersson	38,50

Maria vann bland damerna.

Plats	Namn	Tid
5 Km Damer		
1	Maria Rindstig	17,10
2	Ida Svensson	20,35
3	Anna Svensson	22,45
Flickor födda 92 5 Km		
1	Emma Fransson	21,46
2	Linda Fransson	22,45
Herrar 5Km		
1	Fredrik Rosenkvist	20,45
2	Ingmar Lennartsson	21,45
3	Göran Gabriëllsson	22,45

"TK's rajtan tajtan band" gjorde succé på kommunbaren den 21 november!

I Svenska tidning på ishall till 2000 kammarsattillfälle. Maria Franssonens besträffa, köttbullar och annat gott i en sågt marginell men mycket god. I det gamla konsten är välutrustad och Larinets hals tappat röden, att i fulare Ing-Marie Öster-Lindqvist. De 30 besökare vilkor- na. Det gamla konsten eget band "TK's rajtan tajtan band" framförde ett gott utbud av presentationer som varierade av verktygshöj. Upprättandet blev ständigt avskastat av publiken.

"Ro and the gang" bjöd sedan på dansar musik och sågt olika klä- kor från det många som höst ort i

Efterna av allt dansande när de gick hem efter en rosig after-work på La Scala. Nästa kommande går av stapeln den 5 mars 2004 - alla vi hoppas att alla skall kunna sig varit vil- komna!

I kommunens tidning "Transitomagasin" nummer fem 2003 fastnade vi för en speciell sida. Där framgår att vissa viljaner ligger efter med träningen - och istället är ute och ägnar sig åt "RAJTAN TAJTAN".. (???)

Vinnare!
Gäst 83 Fredrik Karlson på H- arskången som vann Totokas Konkurs utloppning! En litet ser- depunkt, som tillrekar en annan på föreläsningen, kan nu lysa upp vintermånadens bästa Dan Fredrik.

RAPPORT FRÅN SERVICEKOMMITTÉN – VÅREN 04

Vi har haft många tipssöndagar och när ni läser detta är det slut på våromgången. Många människor blir det som sökt sig till Lingham på söndagar och många kilometer blir det som trampats av fötter – både unga och gamla.

Vi vill tacka alla er som jobbat med frågor och tipseri, lagt banor och sålt bricker, sammanställt och räknat pengar. Vi vill också säga ett stort tack till alla som bakat och sålt kaffe och kakor till sugna tipsvandrare. Utan all er hjälp hade det inte blivit någonting.

Skogsvy. Linslusen Agneta lyckades komma med också.

STORT TACK!!

Från oss i servicekommittén

Parkeringen är alltid välfylld.

"..för fika efter tipset, det är nåt som alla vill!"

BILDSAMLING FRÅN VILJANS 60-ÅRSFEST

Kvällens konferencier, Roland Nilsson, lotsade gästerna genom kvällen.

Viljans första 1000-man, Bengt-Åke, delade ut pris till den andra, Göran.

Knut höll i allsången, Tuva trivdes och Jerry minglade med Mire.

Ungdomarna visade Viljans klädsel från 60-talet fram till idag i en uppskaddad modevisning.

AGNETAS
STJÄRNOR

Småstjärnornas
spontana
uppträdande på
60-årsfesten.

Alla ni som fixar
med
tipspromenaderna
på söndagar.

John Sjöstätters
OL-frisyrr.

Jan Johansson
(den äldre) - bästa
viljan på
Vasaloppet.

Våra ambitiösa
gympaledare Anna
Lernå och Maria
Rindstig.

Surdegenvinnaren
Våge.